

Ռասփայել Պատկանյան

Մշեցոց նոր սերունդ

Երբոր մայրը երկունքով
Աշխարհ բերե երեխա,
Հայրը որդուն մի սրբած
Պիտի դաշույն տա ընծա:

Երբ երեխան մեծանա,
Խաղալիքներու փոխան՝
Հայրը ձեռքը պիտի տա
Մի մահաբեր հրրացան:

Երբոր տրդին վարժատուն
Գա ժամանակ երթալու,
Նախ՝ սուր խաղցնել, և ապա
Պիտ սովրեցնունք կարդալու:

Կարդալ-գրել լավ բան է . . .
Բայց որ հասավ քննություն՝
Աշակերտին հարցուցն'ք
Վոթել գիտե՞ նա արյուն:

Լոկ դուք այսպես հուսացեք
Փըրկել խղճուկ Հայաստան . . .
Ազատ, անկախ մարդ երբեք

Լինելու չէ՛ մութացկան:

1879